

שיר בשם מתקבלי התשע»ח\ אריאלה מולדבסקי.

הרינו לפניכם כאן,
דבר, שאינו מאליו מובן.
עברנו שלבים של מיון שונים
והנה, התקבלנו לתוכנית מצויינים.

שמחנו לרגע, אך רק לאחד.
«איגרת ברכה» מיהרה להודיע:
- ללמוד כבר בקיץ – חשוב במיוחד,
כדי שהעומס אתכם לא יפגיע.

היום- אמצע יוני. יש קיץ שלם
ללמוד בעל- פה את כל הסימסטר
מה, עוד לא התחלתם?! הזמן מתקדם!
ואם לא תצליחו- הלך עליכם.

נכתב באיגרת הנ»ל בשמחה,
שמה, שדרוש, זה הרבה הצלחה:
בקורסים, בחקר ובציונים –
אנחנו נצליח, הרי מצטיינים!

אחר- כך דיפדפנו לסוף העמוד
ובו כבר נכתב מאוד בפרוט:
אל לנו, חלילה, לסטות מהדרך,
וכך נאמר שם, אפילו בערך

שרק מדענים עלינו להיות
ואין מן הסתם אפשרויות אחרות.
ואין כאן אפילו הרהור של ממש,
עלינו לסיים במינימום תואר משולש.

נכתב באיגרת על כך, שלרוב,
נטעה, אם נאמר, או אפילו נחשוב,
שיש ברשותנו קצת זמן למנוחה
ושלקחת מותר הפסקה.

ועוד... אם עזרה נצטרך, כמובן,
עלינו למנטור ליפנות במפתיע.
כולנו, הרי, משפחה לעניין.
חיינו של המנטור לך מוקדשים!
לפנות אל המנטור תרגישו חופשי!

כן, מנטור יקר!
ואין כאן טעות!
איחולינו לך, הם הרבה סבלנות.
אנחנו נפנה ואתכם נשגע,
עם ים שאלות, שאלוקים רק יודע.

פרופסור אלעד מיכאל הוא אב
ותמי היא אם
המנטור הוא אח
ובואו נתקדם,
כי יש עוד עיקר, שעלינו למנות:
האיגרת אומרת: «זיכרו להינות!».